

Via Lucis*

Dereng a hajnal, az égből még sápadt fény csorog.
 Csupa harmat a lábam, sarumban apró kavicsok: kereslek. Nézd, nárdusolaj.
 A kő! Hol a kő? Nyitva a sír, szája tátong: halott lenne a nagy étkű halál?
 Életre éhes barlang: a betlehemi kenyér illata lehetett ilyen.
 Angyalok itt is, ragyogó ruhájuk énekel. Halottak között miért időzzön az Élő?
 Nem sötét barlang csöndje, virágból szőtt kert való Neki.

Jácintok bódító szőnyegén gurul szelíden a nap.
 Nyitott sír a világ, élet szele borzolja a húsvéti füvet.
 Télen fehér pólyában ringott, tavasszal leplekbe csavarták.
 Sok időd volt, vagy sok szolgád, hogy a gyolcsok mind élesre hajtva?
 Mindez oly világos: nem lehetsz rongyokba kötött rab, szabadság Istene.

A Paradicsomban új kertész metszi a rózsát, pirkad a fák közt.
 Hová tetted? Add elő, fizetek. Erős vagyok, elviszem: megtisztult szerelmem szárnya.
 A nevem! Te vagy? Hangod belém hasít: harangszó és örömhír, új hitem bölcsője.
 Lenruhád leng, lábadat csókolnám csak, Mester!

Miféle király az, aki országot ígér, de karosszéket sem hagy maga után?
 Koncepciós per, kínvallatás, kegyetlen halál. Reményünk csak lógott a kereszten.
 Hát nem értitek? Így teljes az országglása. Elnyomással uralkodjon zsebkendőnyi földön
 egy emberöltőn át? Kevés lenne. Vére átível a századokon és át minden határon.
 Kereszt nélkül nincs öröm, a fény sárba fullad.
 Alkonyodik, Uram, maradj még! Kenyeret végy, hozzá kicsi bort, fáradt lehetsz.
 És megtörte, és tanítványainak adta. És eltűnt, hogy végre lássanak.

Békesség nektek! Ha az arcomnak nem hisztek, kezemet és lábamat nézzétek.
 Fény bimbózik a szögek helyén. Félelem fojtja a szívetek, csupa görcs: hát ennem adjatok!
 Egy kísértet nem eszik sült halat. Értitek már a prófétákat? Beteljesedett.
 Térjete meg újra, s ha indulni kell, majd jelt adok.

Tarisznyátok szeretettől dagadjon, bocsánatot – a megtérőnek – bőven osszatok!
 Akkor hátam mögé dobom bűneit, mint kelet nyugattól, messze lesznek tőle.
 Csodálkoztok? Ha meghalt a halál, meghalhat minden vétek.
 Nagy árat fizettem, véremmel írták a számlát.

Hitetlen voltam, ez örök szégyenem. Mától szent mosolyod végre bennem is árad.
 Gyémántcsillag két kezed krátere: sugaraid lesznek az erőm.
 Négy ujjam sebes oldaladba fúr, bőröm érti a szíved. Megérintett az Isteni Értelem.
 Tündöklését magammal viszem, és a kételkedők szemére szórom,
 hogy boldogok legyenek, akik nem látnak.

Fáradt a lelkünk, halat sem fogtunk. Minek az egész? Életünk a habokba görbül,
szavadra a hálót mégis kivetjük. Testemre tapadt a vizes ruhám,
hűtlenségtől foltos köntösöm a tóban megtisztult. Enni kérsz, hogy enni adj nekünk?
Százötvenhárom nagy hal, s a háló sem sérült, mert magunkba öleltük parancsod.
Lám, vízből születünk újjá, ez könnyeink tava. Sötét méhéből váratlan sír fel az öröm.

Hogy szeretlek-e? Tudod jól. Már kérdezted, még hányszor kérdezed?
Ó, ahányszor megtagadtalak. Egy kosra bízod a bégető nyáját?
A vizek legelőit ismerem, számomra a szél kolomp, de ha ezt kéred,
máris a mezőkre vágyom. Követlek: halászból pásztor, s ha kell, kisbárány leszek.

Most itt a hegyen mondom: ne a lejtőt válasszátok, az út felfelé vezet.
– De, Uram, a lankák felé édesebb a szeder, gomba is sok terem. –
Ti csak a meredek ösvényen járjatok. Tegyétek, amit Én tettem, okosan! Fejeteken az alázat
sisakja.
S ha a kövek között megbicsaklik a botorkáló ember, vállatokon hozzátok, mint Én a
keresztemet.
– Kihűlt a föld, Uram! – Ne hagyjátok kihűlni Igémet!
Tanítsatok minden népet, és szentek legyetek!

Elfogytak a szavak, csak szemléli egymást Anya és Fia, szerelmes csöndben.
Még egy ölelés attól és annak, aki a földön az ég kékjében úszik.
Az Anya letérdel: Fia az Isten. Fia megáldja: Anyja a lánya.
És újra együtt minden tanítvány. Menjetek! Békémet itt hagyom.
És a Szép még szebb lett. Sugároznak a vérrel telt sebek, most belőlük méz folyik.
A nap ezer örömvillanás, szikráival a ragyogó Isten elébe siet, magasztos ölébe hull.
Felszáll a Fény, világosság örök otthona.

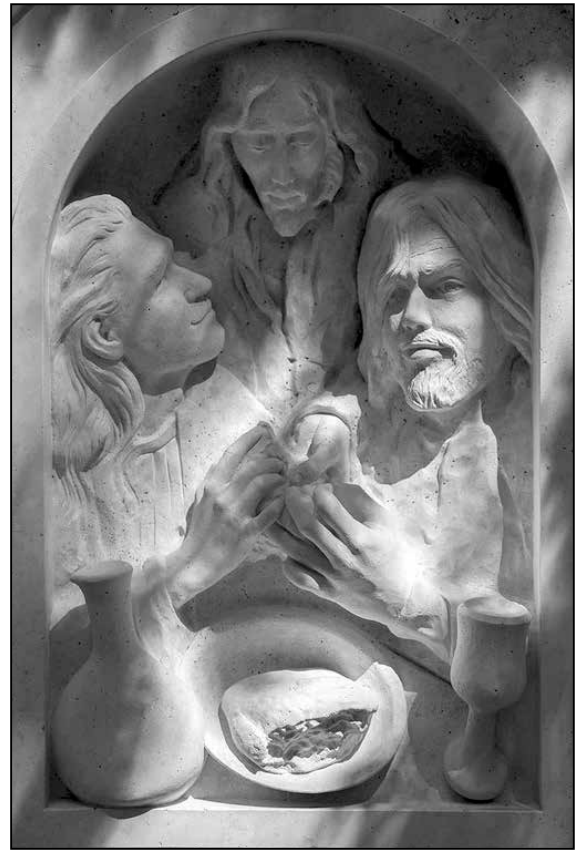
Egy nagy, közös szív dobog, ritmusára kering a vér, peregnek halkán az imák.
Az Anya szeme csillag, arcán szerelem mosolya, benne rózsakert titka virágzik.
Fennkölt robajjal hirtelen szól a szél, ünnepi orgonajáték: rezege a föld és a falak.
Csupa tűz a hang, tündöklő harmónia, lángoló dalából koszorú készül,
a Lélek menyasszonyát díszíti vele. Lángcsókját homlokán érzi az ember,
kereszttség tüze éget. Azóta folyton zeng az ég:
a kürtök dallama, mint áradó láva, elönti a vajúdó világot.

2023. december 4.

* Via Lucis, a feltámadás, az öröm és a világosság útja címmel nyílt kiállítás 2023. december 10-én, advent második vasárnapján Rómában, a Forum Romanumon álló Szent Franciska-bazilika főhajójában Párkányi Raab Péter szobrászművész alkotásairól készült felvételekből. Tizennégy, kőbe faragott stációt ábrázolnak, amelyeket a Kossuth-díjas szobrász Péliföldszentkereszten, a fény útján, vagyis a szaléziánusok helyi rendházához vezető úton állított fel. A fotókiállítás megnyitóján hangzott el Borsányi Katinka prózaverse. A fotókat Sárba Katalin és Párkányi Raab Péter készítették.

Édesanyjával

Emmauszi tanítványok

Hatalmat ad a bűnök bocsánatára

Tamás